

ÎNCHEIERE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Iurie Bejenaru
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Manobisan”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Sticlămont” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Manobisan” privind încasarea datoriei, penalității și dobânzii de întârziere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017 prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Manobisan” și s-a menținut hotărârea Judecătoria Botanica municipiul Chișinău din 06 decembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 19 februarie 2016, SA „Sticlămont” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Manobisan” privind încasarea datoriei, penalității și dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, potrivit contractului nr. DLR 13/2012 din 02 iulie 2012, SA „Sticlămont” s-a obligat la comanda SC „Manobisan” SRL să livreze materiale de construcție, iar ultima s-a obligat să achite contravaloarea acestor mărfuri în conformitate cu cantitatea, calitatea, condițiile de livrare și de plată convenite prin contract, în termen limită de 30 zile de la data livrării lotului corespunzător de materiale în baza facturilor fiscale.

În termenii indicați în contract, pârâtul nu a achitat integral costul mărfii, încălcând obligațiile contractuale stipulate la pct. 8, pct. 9.1, lit. g) din contract și anexa nr. 1 la contract.

Astfel, indică că, datoria pârâtului acumulată pentru bunurile recepționate este de 21 203, 19 lei.

Reclamantul susține că, a încercat pe cale extrajudiciară de a soluționa problema achitării datoriei, însă acțiunile întreprinse nu s-au soldat cu succes.

Menționează că, ultima reclamație cu nr. 16 din 19 ianuarie 2016, expediată în adresa pârâtului, cu notificarea de a achita datoria de 21 203,19 lei în termen de 7 zile, la fel, a fost ignorată.

În asemenea împrejurări consideră că, urmează să fie aplicate prevederile pct. 10.1 al contractului, prin care pârâtul și-a asumat obligația să achite o penalitate de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere din suma datorată, ceea ce constituie conform calculelor suma de 4 311,14 lei, precum și prevederilor prin care pârâtul este obligat să achite prejudiciul sub formă de dobândă, ceea ce constituie conform calculelor suma de 5 958,34 lei.

Solicită reclamantul, încasarea din contul SRL „Manobisan” în beneficiul SA „Sticlămont” a datoriei în sumă de 21 203, 19 lei, penalității în sumă de 4 311, 14 lei, dobânzii în sumă de 5 958, 34 lei și cheltuielilor de judecată.

La 07 aprilie 2016, reclamantul a depus o cerere de concretizare a cerințelor prin care a solicitat încasarea din contul SRL „Manobisan” în beneficiul SA „Sticlămont” a datoriei în sumă de 6 581, 45 lei, din motiv că pârâtul a achitat-o parțial, penalității în sumă de 4 311, 14 lei, dobânzii în sumă de 5 958, 34 lei și cheltuielilor de judecată pentru asistența juridică în mărime de 6000 lei și pentru taxa de stat în mărime de 945 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Botonica municipiul Chișinău din 06 decembrie 2016, cererea de chemare în judecată a fost admisă, fiind încasat de la SRL „Manobisan” în beneficiul SA „Sticlămont” cu titlu de datorie suma de 4 883,07 lei, penalitatea în mărime de 4 311,14 lei, dobânda de întârziere în sumă de 5 958, 34 lei, cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 6 000 lei și cheltuieli pentru taxa de stat în mărime de 945 lei, iar în total 22 097, 55 lei.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, SRL „Manobisan” a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017 s-a respins apelul declarat de SRL „Manobisan” și s-a menținut hotărârea Judecătoria Botonica municipiul Chișinău din 06 decembrie 2016.

La 27 iulie 2017, SRL „Manobisan” a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie încasat din contul SRL „Manobisan” în beneficiul SA „Sticlămont” penalitatea în sumă de 1000 lei, cheltuielile de asistență juridică în mărime de 500 lei, iar pretenția privind încasarea dobânzii de întârziere să fie respinsă integral.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu hotărârile contestate, considerându-le neîntemeiate și ilegale prin faptul că au fost emise cu încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Susține că, deoarece societatea comercială a achitat datoria parțial și nu s-a eschivat de la executarea obligațiilor asumate, în ordinea art. 630 alin. (1) Cod civil, este admisibilă reducerea mărimii penalității.

Consideră că dispunerea încasării penalității în cuantumul stabilit de instanță, va afecta considerabil securitatea economico-financiară a societății.

La fel, indică că, instanțele de judecată au dispus încasarea dobânzii de întârziere în lipsa unui calcul desfășurat privind rata de bază a dobânzii, pe care intimatul era obligat să-l prezinte.

În privința cuantumului cheltuielilor de asistență juridică, menționează că, aceste cheltuieli nu sunt rezonabile ca mărime în raport cu circumstanțele litigiului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei instanței de apel din 13 iunie 2017 a fost expediată în adresa părților la 21 iulie 2017, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire cu nr. 12472 (f.d.134), însă careva date privind recepționarea deciziei de către recurent la materialele dosarului nu există.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul SRL „Manobisan” s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 27 iulie 2017, în termen.

La 12 septembrie 2017 în adresa intimatului a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

La 09 octombrie 2017, SA „Sticlămont” și-a valorificat dreptul procedural respectiv și a depus referință în termenul stabilit, solicitând declararea recursului SRL „Manobisan”, ca inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului declarat de către SRL „Manobisan”, în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Manobisan”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul constată că, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, dar nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către SRL „Manobisan”.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), c), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Manobisan”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Tamara Chișca-Doneva